



# Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2010 / 6



Nyáridő – nyár: idő

Nemrég mulatságos történetet olvastam. Egy fiú megkérdezte az édesapját: „Papa, mi a kereseted tulajdonképpen?”

Az apa csak kitérő választ adott. A fiú tovább faggatta: „Mégis, mennyi órabért kapsz?”

„Körülbelül 30 frankot” – felelte az apa, anélkül hogy igazán feltekintett volna. Nem vette észre, hogy a fiú kiment a szobából.

Bizonyos idő múlva a gyerek visszajött. Összekaparta egész zsebpénzét, és most odaállt az apja elé.

„Tessék, papa, itt van 30 frank. Szeretnék egy óra időt venni tőled.”

Miért van tulajdonképpen sokszor olyan benyomásunk, hogy nem elég az idő? Egyre kevesebb időnk „van”, és nyargalunk végig a világon, mint akiket üznek.

Pedig – legyünk őszinték – valóban az idő az oka? Tulajdonképpen gyakran a körülmények sem játszanak szerepet. A probléma sokkal mélyebben gyökerezik – bennünk, magunkban. Mi akarunk egyre többet, és ennek ellenére mind nagyobb ürességet tapasztalunk az életünkben. Henri Nouwen mondja nagyon találóan: „Két szóval jellemezni tudjuk az állapotunkat: *túltömöttség* és *kielégítetlenség*.”

Valamennyien több időre vágyunk, ami csak a miénk, és a csendet, a szünetet mégis alig bírjuk ki. Pedig az is hozzátartozik az életünkhöz, Isten tervezte a számunkra. Beállított a nappal és éjszaka, az alvás és nyugalom váltakozó ritmusába. Az évszakok is váltakozást nyújtanak nekünk: tavasz, nyár, ősz és tél. Ezenkívül Isten még egy külön napot is teremtett számunkra: a vasárnapot, a nyugalomnak, a fellélegzésnek, elmélkedésnek napját. Egy napot, ami visz-

szavezessen bennünket Istenhez, és ezáltal saját identitásunkhoz. Az idő nem csupán az óramutató ügye. Az idő élet.

Nyáridő. – Sokunk számára küszöbön a szabadság, az üdülés. Ilyenkor van idő. Idő arra, hogy egyszer végiggondoljuk: hogyan bánunk tulajdonképpen az időnkkel. Jörg Zink imája jó segítséget jelenthet ebben. Nem lehet végignyargalni rajta. Időt csak úgy nyer az ember, ha időt investál. Imádkozni azt jelenti: időt biztosítani magunknak az Istennel való közösségre. Az így használt időnek teremtő ereje van. Lassabban futtatja a hátramaradt időt, és helyesen futtatja. Az imádkozás – idő! B. B.

*Óráim és éveim Teremtője,  
sok időt ajándékoztál nekem.  
Egy része mögöttem van,  
más része előttem.*

*Enyém volt és enyém lesz,  
és Tetőled kaptam.*

*Köszönöm neked az óra minden ütését,  
és minden reggelt, ami felvirrad rám.*

*Nem kérlek, hogy több időt adj nekem.  
Viszont több higgadtságot kérek,  
hogy minden órát jól kihasználjak.*

*Kérem, hogy ebből az időből  
egy keveset szabadon tarthassak  
parancsoktól, kötelességektől,  
s fordíthassak elcsendesedésre,  
egy keveset  
az életem peremén élő emberekre,  
akik vizsgálatóra várnak*

*Gondosságot kérek tőled,  
hogy időmet ne csak  
egyszerűen elűssem valamivel,  
ne csapjam agyon,  
ne játsszam el.*

*Minden óra egy dűlőföld.  
Szeretném ekével felszántani,  
bevetni szeretettel,  
gondolatokkal,  
beszélgetésekkel,  
hogy gyümölcs növekedjen.  
Áldd meg a napomat, Uram.  
Ámen.*

Jörg Zink

**Isten elhívott követének**

Arthur von Bergen önéletrajza  
(Folytatás)

*A szemölcs*

Mivel gyermekbarát vagyok, a postás munka közben hamar kapcsolatot találtam a gyermekekkel. A kicsik észreveszik, ha valaki szereti őket. Újra meg újra odajöttek hozzám, elmondták örömeiket, bánatukat, ami éppen a szívüket foglalkoztatta. Egy napon 6 év körüli kislány jött hozzám, és mutatta a kezét. Nagy szemölcs volt a jobb kezén.

„Ez olyan csúnya – panaszkolt –, de képzeld, anya felhívta O. asszonyt. Pénteken elmegyünk hozzá, és ő majd eltünteti ezt a szemölcsöt úgy, hogy nem is fog fájni.”

A gyermek beszámolója aggodalomba ejtett, mert ismertem O. asszonyt, tudtam, hogy okkult praktikákkal dolgozik, s a betegségeket ördögi segítséggel, varázslással akarja gyógyítani. Ezt persze nem mondhattam meg a kicsinek, de felelősséget éreztem, hogy beszéljek az anyával. Szorongó szívvel kerestem fel. Elmondtam neki, hogy gyermeke teljesen ártatlanul mutatta meg nekem a szemölcsöt, és beszámolt az édesanyja tervéről. Intettem az asszonyt, hogy tartózkodjon az ilyen tisztátalan, ördögi hatalmak segítségétől.

„Az a nő nem Isten hatalmával segít” – magyaráztam az anyának.

Ó a fejét csóválta.

„Miért ne fogadnám el a segítséget. Az a lényeg, hogy a szemölcs eltűnjön – tiltakozott. – Szeretném a gyermekemet olyan emberré nevelni, aki megállja a helyét. Eljön az idő, amikor kis szolgálatokat várnak tőle, de elég, ha egy csészét eltöröl, s a keze máris vérezni kezd. A szemölcsnek el kell tűnni. Hálás leszek, ha O. asszony eltávolítja, mindegy, milyen módszerrel. Azonkívül a dolgot már telefonon megbeszéltük.”

Az elutasítás ellenére éreztem bizonyos istenfélelmet az asszonyban.

„Szeretné, ha gyermeke egykor a mennybe kerülne?” – kérdeztem.

„Persze, természetesen. Hiszen minden jó szülő ezt akarja.”

„Viszont ha a gyermeket tisztátalan hatalmakkal hozza kapcsolatba, ezzel veszélyesen eltorlaszolja az ég ajtaját.” Most aztán az anyában is rettegés támadt a varázslástól.

„Mit tegyek?” – kérdezte.

„Szakítsa meg a kapcsolatot O. asszonnyal” – tanácsoltam.

„Ezt rögtön meg is teszem. De kérem, maradjon itt, míg a telefonbeszélgetést elintézem” – kérte az anya. Természetesen vállaltam.

Telefonálás után az anya így szólt: „Azt remélem, hogy ott segítséget találok, de ettől most ugyan-

olyan messze vagyok, mint azelőtt. Van valami receptje, hogyan lehet a szemölcsöt eltávolítani?”

„Az ember hall mindenféle extra receptet, de igazi segítségről eddig még nem értesültem – feleltem. – Viszont miután elfogadta a tanácsomat és lemondott a varázslás hatalmairól, imádkozni fogok a kislányért.”

Az anya hálás volt és megkönnyebbült. Reménységét most már az imába vetette.

Habár a következő napok alatt többször láttam a lánykát, nem mertem a szemölcs után érdeklődni. Három hét múlva azonban megszólítottam a kicsit: „Mutasd a kezéd!” Ragyogó arccal tartotta oda kis kezét, és – ó, csodák csodája! – a szemölcs eltűnt. Még sebhely sem maradt vissza.

Pár nap múlva becsengettem a családnál, és megkérdeztem az anyát: „Láttam a kislánya kezét. Mit tett, hogy a szemölcs eltűnt?”

Az anya szinte ragyogott, mint előtte a kislánya. „Semmit nem tettünk. Ön imádkozott a gyermeke mért, és most már tudom, hogy Isten meghallgatja az imát.”

Évekkel később a leány részt vett egy nyári táborban, amit én vezettem, és ott megtért. Ezt feltétlenül közölni akarta édesanyjával, s arra kért, hogy legyek jelen. Ott álltam mellette, amikor az újságot telefonon közölte.

Igen, Isten meghallgatja az imát, és az engedelmisséget megjutalmazza.

*Karácsony a postán*

Karácsony körül a postahivatalban mindig csúcsforgalom volt. Levelek, lapok, kisebb-nagyobb csomagok halmozódtak fel. Szinte megrémülhetett az ember, látva ezeket a hegyeket.

Egy napon, amikor nagyon későn tértem vissza a kézbesítésből, hallottam, hogy a postamester rosszkedvűen dohog az irodájában. Habár az élete minden egyébnek mondható volt, csak keresztényinek nem, egyre panaszkolt az emberek helytelen felfogását a karácsonyi időszakról.

„Hiszen keresztény országban élünk – akadékoskodott –, de az ember ki sem látszik a munkából. Szó szerint nem jut rá ideje, hogy karácsonyt ünnepeljen. Szinte pogánynak érzi magát.”

Megkérdeztem az irodai alkalmazottat, aki szintén hívó volt: „Mi bántja a főnök csőrét, hogy olyan ideges lesz, valahányszor engem megpillant,?”

„Á, nem miattad, és nemcsak most. Már egész nap így zsörtölődik. Vég nélkül dohog a sok munka miatt, és hogy ezért nem tud igazán karácsonyt ünnepelni” – válaszolta az illető.

„Mikor lesz holnap egy kis szabad idő?” – érdeklődtem.

„10 óra körül.”

„Hozd el a gitárodát és hangold fel! Akkorra én is ott leszek. Énekelünk egyet a vén dörmögőnek, hadd kapjon valamit karácsonyból.”

Másnap mindketten dobogó szívvel bementünk a postamesterhez, s bejelentettük, hogy énekelnénk neki egyet, hogy kapjon a karácsonyi örömből.

„Nem érek rá! – kiabálta. – Mihelyt kész vagyok a munkámmal, mennem kell a vonathoz.”

Mikor aztán vette a kabátját, énekelni kezdtünk. A főnök megállt, hallgatta. Sőt, kért még egy éneket.

Másnap megkérdezte a beosztottját. „Hol tanul-tatok énekelni? Ilyen szép hangot ritkán hall az ember. Gyönyörűen hangzott. Ez a von Bergen egyene-sen úgy énekel, mint az üdvhadseregesek.”

Habár sokan gúnyolódnak az Üdvhadseregen, engem ez a hasonlat egyáltalán nem sértett, mert mindig örültem, ha azokat a bátor keresztyéneket énekelni hallottam.

1Péter 4,10-ben ez áll: „*Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymás-nak, mint Isten sokféle kegyelmének sáfárai.*”

#### *Szent alkalmazottak*

Postamesterünk nem folytatott példamutató életet, ez köztudott volt az egész környéken. Amikor egyszer ismét tanulót akart felvenni, senki nem jelentkezett. Hirdetése válasz nélkül maradt. Így hozzánk, a levélkihordókhoz fordult:

„Ti mégis tájékozottabbak vagytok, hiszen az összes házat ismeritek. Kétség nélkül vannak fiatal lányok, akik szakmát akarnak tanulni. Kérdezőskö-djétek az emberek között!”

Nos, a helység lakóit valóban jól ismertem, soknál a családi viszonyokat is. Érdeklődtem az egyik családnál, akik a gyülekezetünkhöz tartoztak. A leányuk éppen a bibliai kurzust végezte, és még nem volt állása. Első szóra igent mondott. Jelentet-tem az irodában, de a főnök és a kollégák tétováztak. Még egy *coeur pur*? Nem, elég, ha én ott vagyok.

Azonban továbbra sem jelentkezett más, úgy-hogy a leányt felvették. Le is töltötte a tanulóévet általános megelégedésre.

Következő évben természetesen jelentkezett ugyanez a probléma. Ismét utasították az összes kézbesítőt, hogy keressenek újabb tanulót.

„Arthur, nehogy megint egy gyülekezetből való lányt hozz!” - figyelmeztetett valamelyik kolléga.

Nekem más volt a véleményem. Találtam is hamarosan alkalmas teremtést. Most már két hívő leány dolgozott az irodában. Az első mint szerződe-tett, a második mint tanuló. Gyakran előfordult, hogy munka közben szép halkan énekeltek. Ha körutamról visszatérve beléptem a szobájukba, mindig felüdül-tem a kedves szavakon és szép melódiákon.

Egy nap az iroda sarkában dolgoztam, amikor belépett a postamester hasonló gondolkodású mun-

katársával. Engem nem vettek észre, viszont hallhat-tam a beszélgetésüket.

A látogató végigjártatta szemét a két leányon, és így szólt a barátjához: „Szeretnék a helyedben lenni. Két ilyen szép hölgygel az irodában jól elszórakoz-hatsz.”

A postamester elhúzta a száját.

„Azt ugyan nem. Ezek szent alkalmazottak – morogta. – Mióta itt vannak, egész tisztességes iro-dánk van. Egyébként jól dolgoznak.”

Örültem a véleményének, mert különben a fő-nök mindig sokat kötözködött.

Jézus azt mondja: „*Úgy fényljék a ti világossá-gotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cseleked-teiket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” *Máté 5,16.*

#### *Ember tervez, Isten végez*

Még Maleryben dolgoztam mint levélkihordó. Mun-kahelyem négy kilométerre volt az otthonunktól, lenn a völgyben. Kerékpáron tettem meg az utat esőben, szélben, oda-vissza. Reggel könnyen és ké-nyelmesen, szinte fáradság nélkül értem a postára. Este viszont hazafelé jól megizzasztott az út.

Hamarosan az a gondolatom támadt, hogy mo-torkerékpárral mennivel könnyebben menne min-den. Végül valóban sikerült megvennem a vágyva vágyott járművet. Szívügyem volt, hogy Isten ezt a masinát meg is áldhassa. Ki is fundáltam a módját. Ha tüzes paripámon első utasként evangélistát vihet-nék, akkor Isten különleges áldását adná a járműre, gondoltam, a kerék talán sosem rozsdásodna, és csak fele annyi benzint fogyasztanék, mint a hasonló mo-torok.

Nem sokkal később találkoztam G. evangélistá-val az állomáson.

Köszöntünk egymásnak, s ő megjegyezte: „Sze-retnék még egy látogatást tenni Champoz-ban.”

Szívem gyorsabban kezdett verni. Az álmom teljesülni látszott.

„Felszállni! – adtam ki élvezettel a parancsot. – Éppen a szüleimhez megyek Champoz-ba.”

Első utasom tehát valóban egy evangélista lett. Nagyon meg voltam elégedve.

Három héttel később egy kutya egyenesen bele-rohant a motorkerékpárba. Lerepültem, a jármű pe-dig csúszott még néhány métert az úton. Sértetlen maradtam, de szép kis paripám jó néhány karcolást kapott, s a masina ott nemsokára rozsdásodni kez-dett. A benzinfogyasztása pedig nem lett kevesebb, a szokásos maradt.

Ebből a tapasztalatból megtanultam, hogy mondjak le az ilyenfajta tervekről. Miért kellene, hogy jobb dolgom legyen, mint másoknak?

Dávid király egyszer így imádkozott: „*Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom.*” *Zsolt 16,1.*

Ahelyett hogy odatoznánk a mennyei Atya elé saját terveinket, sokkal jobb bízni az Ő vezetésében. Jól ismeri gyermekei szükségét, és tudja, mi szolgál áldásukra.

*Pofon a pályaudvaron*

Munkám meglehetősen változatos volt. Néha a szállítást is vállalnom kellett, vagyis leadni a postát a vasútállomáson, és elhozni a beérkezőt.

Idővel ebben kialakult bizonyos rutin. Rögtön a harmadik vágányhoz mentem mindig, mert a postavonat általában ott futott be.

Egy napon megtudtam: „A vonat ma kivételesen a második vágányra érkezik.”

A vonatra várakozva figyeltem, hogyan állítják a váltókat, és valóban a második vágány lett szabad. Már láttam is közeledni a vonatot. S akkor észrevettem egy asszonyt – valószínűleg mélyen elmerült a gondolataiban –, aki anélkül hogy feltekintett volna, a szokásos harmadik vágány felé igyekezett.

Ha nem vigyáz – ötlött belém –, át fog menni a második vágányon, és elüti a vonat.

Odakiáltottam, hogy figyelmeztessem, de nem reagált. Egyetlen ugrással mellette termettem, és vissza akartam rántani. Mivel védekezett, mindketten a földre zuhantunk. Az asszony villámgyorsan felugrott, s mielőtt észbe kaptam volna, lekent jobbról-balról egy csattanó pofont. Majd velem mit sem törődve felszállt a vonatra, mely közben befutott. Meghökkenve néztem utána.

A pályafelügyelő figyelte a jelenetet. Felháborodva az asszonyhoz sietett, és felelősségre vonta.

„A vonat addig nem indul, míg ön bocsánatot nem kér – teremtette össze a harcias hölgyet. – A postás az ön életét mentette meg!”

„De miatta estem el. Nem tartozom neki semmivel” – jelentette ki dacosan az asszony.

Mivel egy vonatot nem lehet vég nélkül feltartóztatni, a főnöknek engednie kellett.

„Legközelebb hagyja az ilyen értetlen személyt a vonat alá futni” – morogta.

Engedni valakit biztos halálba rohanni? Nem, azt nem akarom!” Bár a pofon még ott égett az arcomon, azt válaszoltam: „Ha újra alkalmam lenne megmenteni, ismét megtenném.”

Válaszom közben a harag teljesen kiszállt a szívemből. Mély öröm töltött be, és szeretet minden ember iránt. Az Úr Jézus azt mondja: „*Szeressétek ellenségeiteket!*” *Máté 5,44.*

*Az oroszlán*

Szívügyem volt mint Jézus tulajdonának, hogy munkámat jól végezzem, és segítőkész legyek, ahol csak lehet. Valamelyik reggel a kézbesítést meg kellett

szakítanom, hogy elintézzem a szállítást a vasútállomásra. Egy gyárban azért még leadtam a postát.

„Egyenesen a vasúthoz megy?” – kérdezte a gyáros. Miután igennel válaszoltam, megkért: „Van itt egy levél, amit sürgősen el kell küldenem. A címzett türelmetlenül várja a választ.”

„Szívesen elviszem” – ajánlottam fel, s a levelet gondosan a kabátzsebembe dugtam.

Az igazgató megköszönte, én pedig folytattam a munkámat. Mint általában lenni szokott, itt is, ott is akadt valami tennivaló. A postánál mindig az a jelző: gyorsan még ezt, hamar még azt elintézni.

Egyszóval: megfeledeztem a levélről, még pedig tökéletesen.

Jóval később édesanyám egyszer ki akarta kelfelni a ruhámat. Mindent kiszedett a zsebekből, s a tartalmát egy kupacba rakta.

„Ezt majd rendezd el!” – mondta.

Hogy megrémültem, amikor megpillantottam a levelet, ami annyira sürgős volt. Mit okozott vajon a feledékenységem? Közben már jó három hét telt el. Szinte rosszul lettem a félelemtől, ha a következményekre gondoltam.

Mint megvert kutya somfordáltam a postamesterhez. Bevallottam ostobaságomat, és megkérdeztem, mit tehetek. Ő is megijedt, de aztán csak vigyorgott, és egy mozdulattal a papírkosárra mutatott.

„Azt nem tehetem” – nyögtem.

„Miért? Hiszen ez nem nehéz – jegyezte meg öntelten. – Többé nem beszélünk róla.”

„Nem, nem lehet. A lelkiismeret gyötörne. Bizonyára van más megoldás is” - kínlódtam.

„Persze, persze, természetesen odamehet, és bevallhatja a mulasztását. De tudja, itt a faluban szinte mindenkinek van egy pótneve, ami többnyire valamelyik jellemvonására utal. És ezek a ragadványnevek igen találóak. A gyárigazgatót például oroszlának nevezik. Ha van kedve, menjen hát az oroszlánhoz. Biztosan felfalja magát.”

Alaposan inamba szállt a bátorság, de nem láttam más megoldást, mint az oroszlán elé állni. Elinultam tehát a barlangja felé. Zsebemben a levéllel becsengettem. Maga az oroszlán nyitott ajtót, meglátta a levelet, és máris valóságos szóáradatot zúdított rám. Befejezésül aztán megkérdezte: „És miért nem titkolta el?”

Amikor végre szóhoz jutottam, bocsánatot kértem, és felkínáltam, hogy elrendezem a kárt, amit okoztam.

„Károm éppen nem lett belőle” – morogta az úr, majd egy idő múlva lényegesen szelídebben hozzátette: „Fiatalember, helyesen cselekedett, hogy mulasztását bevallotta. Tartsa meg ezt az őszinteséget egész életében, s akkor az ég áldása nyugszik magán.”

Így hát butaságom ellenére úgy jártam, mint Pál apostol, aki ezt mondhatta: „*Az Úr mellettem állt és*

*megeősített engem... és megszabadultam az orosz-  
lán szájából.” 2Tim 4,17.*

*Ez még hazudni sem tud*

Néha késő esti szolgálatot végeztem a postánál. Az üres időt ilyenkor takarítással töltöttem. Egyszer csengett közben a telefon. Mivel a felettesem még jelen volt, nyugodtan folytattam a munkát.

„Vegye már fel a kagylót! – adta ki a főnök az utasítást. – Nem vagyok már szolgálatban. Ha engem keresnek, mondja azt, hogy nem vagyok itt.”

„Nem fogok hazudni – tiltakoztam. – Szíveskedjen személyesen elintézni.”

„Eszemben sincs. Jelentkezzen be, és el ne felejtse, amit mondtam!”

A telefonálónak látszólag volt türelme, mert a készülék megszakítás nélkül csengett. Végül felvettem, s azonnal jött a kérdés a felettesem iránt.

„Bizonyára még ott van” – tudakolta az illető.

Főnöknőm is hallotta a kérdést, és nemet intett.

„Azt mondta nekem, hogy nincs itt, de látom, ezért mindjárt hívom” – feleltem.

Az asszony vérvörösén és zavartan jött, majd harsogó nevetésben tört ki, mert a fivére kereste.

Ettől kezdve gyakran figyelmeztette a többieket: „Ezzel az emberrel vigyázni kell. Még egy szükség-hazugság sem hagyja el a száját.” Nem is kívánt többé ilyet tőlem.

Jézus szavait így olvassuk Máté 5,37-ben: „*A ti beszédek legyen úgy-úgy, nem-nem, ami pedig ezeken felül van, a gonosztól van.*” Aki ehhez tartja magát, azt tisztelni fogják.

*Elutasított ajándék*

Reggel az első munka mindig az expressz levelek és csomagok leadása volt. Ilyen küldeményvel mentem egy özvegyhez. Az asszony köszönetet mondott, aztán így szólt: „Várjon egy pillanatra!”

Pár perc múlva visszatért egy szép fadobozzal, amiben húsz szivar volt. A férje erős dohányos lehetett, mindig tartalékolta otthon a dohányárut. Az asszony barátságosan odakínálta az értékes dobozt ezzel a megjegyzéssel: „Ez még a férjemtől maradt.”

Komoly zavarba estem. Miután megköszöntem, meg kellett mondanom: „Nem fogadhatom el, nem dohányzom.”

„Nem baj – felelte az asszony kedvesen. – Ha nem dohányzik, valakinek örömet szerezhet vele.”

„Azt viszont nem teszem. Mivel a nikotin számomra káros, nem szeretnék másnak kárt okozni.”

„Hogy jutott ilyen álláspontra?”

„Szívből megtértem Istenhez, s úgy szeretnék élni, hogy mindenkor készen álljak, ha Isten egyszer magához szólít.”

Az asszony dühös lett. „Akkor nem kap semmit.”

„Ön semmivel sem adós nekem.”

A hölgy felháborodva becsapta az ajtót. Nagyon haragosan bocsátott el.

Már másnap ismét csengetnem kellett nála egy expressz levéllel. Igen kínos volt.

Az asszony ajtót nyitott, kimérten köszönt, majd ismét így szólt: „Várjon egy percre!” Visszatérve megvallotta: „Gondolkodtam a tegnapi beszélgetésünkön. Derék dolog volt nyíltan beismerni, miért utasítja el az ajándékomat.”

Ezzel kezembe nyomott egy vadonatúj, fényes ötfrankost. Nagyon örültem neki. Nem a pénz értéke miatt, hanem mert ez bátorított, hogy mindig színt valljak mint Isten gyermeke. Az emberektől való félelem vissza akar tartani ebben, s ennek a félelemnek ki van téve mindenki.

Jézus ellenben azt mondja: „*A világban nyomorúságotok lesz, de biztatok, én meggyőztem a világot.*” János 16,33.

*Nyomok a hóban*

Egy téli reggelen igen keserves utam volt a postával. Éjjel havazott, és kerékpáron kínlódtam a frissen hullott hóban. Először – mint mindig – az expressz küldeményeket szedtem össze. Boldog voltam, hogy utána a meleg irodában kissé felengedhetek. S akkor felbukkant egy rendőr az ablaknál, és a postamesterrel akart beszélni. Rövid szóváltás után bevezették az irodába, s mielőtt észbe kaptam volna, bilincs csatolt a csuklómon.

Inkább csodálkozva, mint ijedten megkérdeztem: „Mit jelentsen ez?”

„Azt maga nyilván jobban tudja – felelt a rendőr. – Miért mászott be S.-né ablakán keresztül a házba?”

„Éppen most voltam S. asszonynál, egy expressz levelet vittem neki, de ő, ahogy illik, az ajtóban fogadott.”

„Csakhogy a maga lábnyomai az ablakig vezetnek, a frissen hullott hóban jól láthatók. És míg az ügy tisztázódik, velem jön a rendőrsre!”

„Micsoda örültség! – morgott a postamester. – Vegye le a bilincset erről az emberről, és hagyja, hogy a munkáját végezze! Nem tudok helyettest beállítani.”

Csakhogy az állam derék szolgálója mély meggyőződéssel hangoztatta: „Ez a szolgálati előírás ellen történne. Az embernek velem kell jönnie!”

„Adhatok önnek egy tanácsot?” – fordultam a hivatalos személyhez.

„Mégpedig?” – kérdezte leereszkedően.

„Nem néznék meg, hogy a cipőm beleillik-e a hóba taposott lábnyomokba?”

Ezt a logikát a rendőri hatalmasság sem tudta elutasítani.

„Jöjjön velem az autóba! Odamegyünk.”

Számomra a helyzet több mint kínos volt. Mint közismert fiatal hívő kénytelen voltam megbilincselve mutatkozni a nyilvánosság előtt. Mit szólnak az emberek?

S. asszony háza elé érkezve azonnal kiderült, hogy a cipőm abszolút nem illik bele a nyomokba. Ez meggyőzte a rendőrt is. Levette rólam a bilincset, és csak ennyit mondott: „Visszamehet a munkájához!”

„Lenne azonban egy kérésem – szóltam közbe. – Legyen szíves visszavinni a postára, hogy ne kelljen gyalog megtennem a hosszú utat. Úgyis sok időt elvesztesztünk.”

Földiekben ugyanúgy, mint lelki értelemben, lábnyomaink megmutatják, milyen cél felé törekszünk.

### *Újabb tapasztalat a rendőrséggel*

Nem sokkal ezután még egyszer rövid találkozásom volt a rendőrséggel.

Vidáman és gondtalanul karikáztam Champozból Malery felé. A munkahelyemre igyekeztem. A lefelé tartó úton nem kellett erőlködnöm. Hangosan énekelve száguldottam.

Hirtelen előugrott egy rendőr a bokor mögül, elzárta előttem az utat, és hangosan kiáltott: „Állj!”

Egyik kezével megragadta a kerékpárt, a másikkal engem szorított.

„Gyere hamar! Megtaláltuk a körözött tolvajt” – kiáltott oda a társának.

Ez a második ismert engem. Kedélyesen csak annyit mondott: „Engedd el nyugodtan! Nem őt keressük. A mi tolvajunk bizonyára nem fog ilyen vidáman és hangosan énekelve kerekézni.”

„Erre nem is gondoltam” – jegyezte meg az első zavartan.

El is engedett és vizsgálódva nézett rám.

„Elnézést kérek. Énekeljen csak tovább, elmehe! Ön szabad.”

Sokkal szabadabb voltam, mint a rendőr sejthette volna. Hiszen meg van írva: *„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” János 8,36.* (Folyt. köv.).

### **Furcsa figurák**

A berlini napilap valamelyik száma ezekkel a szavakkal kezdte egyik cikkét: *„Hogy milyen furcsa figurák léteznek még manapság is!”* Utána aztán elsorolta, hogy bizonyos városban egy férfi valami csekély összeget elrendezett a közlekedési vállalatnál, mivel egyszer „feketén” utazott. Azt a megjegyzést fűzte hozzá az illető, hogy „Isten a legkisebb dolgot is komolyan veszi”.

Következő vasárnap egy ismert prédikátor felolvasta az újságcikket a gyülekezetben, és kihangsúlyozta: „Igen, Isten komolyan veszi.”

Az üzenetet megszívlevélve egy asszony visszavitt valamennyi pénzt egy üzletbe, ahol a pénztárosnő tévedésből többet adott neki vissza. Egy üzlettulajdonos felkereste egykori főnökét, és megvallotta, hogy tanoncideje alatt seprűnyéllel véletlenül beverte az ablakot, és utána szemtelenül azt állította, hogy a huzat miatt csapódott be és tört ki az ablaküveg.

Bizonyos idővel a prédikáció után egy jobb házból való hölgy felkereste a lelkigondozót, és elmondta: „Nagyon keserves útra indított a beszéde. Diákkoromban két tollhegyet vásároltam az iskolában, és a tanító bizalommal odatartotta a dobozt ezekkel a szavakkal: 'Vedd ki belőle magad, aztán a dobozt tedd a helyére'. Én azonban a kettő helyett 32 tollhegyet vettem ki. Elmentem hát, rendeztem a dolgot, és most végre nem gyötör a lelkiismeret.”

A történetnek azonban nincs még vége. Az a bizonyos prédikátor egy népes konferencián idézte az újságcikket a következményeivel együtt.

Az igehirdetés után jelentkezett nála egy ember. „Én vagyok az az illető – mondta –, aki a közlekedési vállalatnál leróttam csekély adósságomat. Mikor azonban az újságcikk megjelent, bántani kezdett, hogy a bűnvállásom ilyen gúnyolódás tárgya lett. Gyötört, hogy cselekedetemmel nevétségessé tettem Isten országát. Most azonban megvigasztalódtam, hallva milyen jó gyümölcsöket termett tétovázva megtett lépésem, hogy másokat is helytelen tetteik elrendezésére ösztönzött. Megnyugodtam és örülök, hogy engedtem Isten intésének, és az Úr megpecsételte döntésemet.”

Kedves olvasó, vannak még az életedben egyetlenlenségek, eltitkolt ferde dolgok, amiket emberek előtt rendezned kellene? Ne felejtsd el: Isten komolyan veszi!

### *A gyűjtogató*

A falu utolsó házában, egy düledező, ócska csűrben lakott a púpos teljesen egyedül.

Kerülte mindenki, mert gyűjtogató miatt súlyos szabadságvesztésre ítélték. – A falu malmát egykor ő gyűjtotta fel.

Sok-sok év elteltével került vissza a börtönből. Elhúzódott az emberektől, és még összeesettebb lett testileg, mint amilyen azelőtt volt. Vele ijesztgették a gyerekeket is. Ha nem akartak szót fogadni, anyjuk azzal fenyegette őket: „Megállj, elvisz a fegyenc!”

Csak egyvalaki törődött a kitaszítással, mégpedig a molnár, akinek azt a galádságot tulajdonképpen a púpos okozta. A molnár minden vasárnap a megvetett ember mellett ült, és senki nem értette, mi keresnivalója van ott. Eleinte sokat tárgyalták a dolgot, végül azonban megszokták a molnárnak ezt a különtségét. Évekig ment ez így.

A púpos meghalt. Koporsója után csak a pap ment, meg a molnár – különben más senki. Ha egyszer kizárt valakit a falu közössége, annak a számára nem volt többé irgalom, még a halálban sem.

Aztán bizonyos idő múlva ismét kopogtatott a halál a molnár házában is. De a lelkész most nem egyedül követte a koporsót. Ment utána az egész falu, mert a molnár nagyra becsült személynek számított. A lelkész vigasztaló bibliai Igéről beszélt, az emberek azonban csak akkor kezdtek felfigyelni, amikor a következőket mondta:

„Sokszor csodálkoztatok, hogy a molnár olyan barátságos volt a púpossal szemben. Ma megtudhatjátok ennek az okát.

Halála előtt nem sokkal a molnár megvallotta nekem, hogy ő gyújtotta fel – számításból – a malmot, amiért biztosan fegyházbüntetést kapott volna.

A púposnak szokása volt, hogy éjszakánként még kószált egy kicsit a szabadban, és nyilván megfigyelhette a molnár tettét. Egy este aztán elment hozzá, és megmagyarázta, hogy neki úgyszincsenkije a világon, feladja hát magát tettesnek, és minden büntetést magára vállal, hogy a molnárt és családját szerencsétlenség ne érje. Így aztán a bíróság előtt bizonyítást nyert, hogy az eset éjszakáján a púpost látták a malom közelében. Sok szimpátiát egyébként sem élvezett a faluban, hát el is ítélték.

A magányos ember évekig hordta más vétkének a terhét. Ennek az embernek itt, a koporsóban, megbocsátott Isten. Kérjük a Mindenhatót, hogy bocsássa meg nekünk is, amit vétettünk a púpossal szemben, és tartsuk tiszteletben az emlékét.”

Igen csendesen és magába szállva ment haza mindenki, akinek ezt a gyászbeszédet végig kellett hallgatnia. És egyeseknek most derengett fel először, hogyan vette magára Jézus Krisztus a bűneink büntetését, és lett megvetetté, hogy akik hisznek benne, mint „megbecsültek” állhassanak Isten elé.

### ***Igyál, testvérke, igyál...***

Ha ezt a szót halljuk: alkoholista, közülünk legtöbben olyan valakire gondolnak, aki a ligeti padon alszik, vagy a szomszédra, aki üvöltözik a feleségével, veri a gyerekeket, és nem akar dolgozni.

Ami azt illeti, én szintén így ítélték. Ma pedig magam is alkoholista nő vagyok. Úgynevezett jó családból származom, szigorú, gondosan őrzött, szeretetteljes szülői házból. Szüleim mindketten akadémikusok, négy csodálatos gyermekkel. Az én végzetem az lett, hogy nem feleltem meg az ő elképzelésüknek. Igen hamar rájöttem, hogy bennem sok minden helytelen, hamis.

Visszont ha nevetni tudsz, egyszerűen elragadó vagy, és muszáj szeretni téged. Hamarosan mindennél jól el tudtam adni magam: tudtam illedelmesen viselkedni, csendben lenni, mosolyogni. A könnyei-

met egyszerűen lenyelni. Az érzéseidet nem szabad kimutatnod, különben nem szeretnek.

Aztán nekünk mindig jobbnak kellett lennünk másoknál. Hiszen dédnagyapánk közismert honpolgár volt, főpolgármester, az egykori államelnök barátja és még sok egyéb. Egyenes derékkal ültünk a széken, művelt nyelven beszéltünk, latint tanultunk. Aki tud valamit, az ér is valamit!

Nekem mindig többet kellett teljesítenem, mint amennyire képes voltam. Meg akartam felelni az emberek kívánságának. Közben soha nem volt igazi barátom. Más voltam, gátlások gyötörtek, nem tartoztam közéjük. *A szenvedély nem egy nap alatt érkezik, hanem lassan, lopakodva, észrevétlenül.*

14-15 éves lehettem, amikor először becsíptem. Felemelő tapasztalat volt. Lendületet kaptam, feloldódtam. Családomban viszont az alkoholnak nem volt helye. Teát ittunk. Később, egyetemista korunkban sem volt akkortájt pénzünk szeszes italra. Miután végeztem, jóval később, egy kaotikus partnerkapcsolat után visszaköltöztem a szülővárosomba.

Újat akartam kezdeni. Sajnos azonban vittem magammal saját magamat. Remek cimbora voltam, bírtam az italt, aktív a lovaglőegyletben, a sportegyesületben stb.

Aztán hirtelen rádöbentem, hogy titokban iszogatok otthon egyedül is. Megfigyeltem, hogy ezen keresztül a magány, a bánat, egyáltalán a belső üresség érzését félre lehet tenni. Akkor lett barátom az alkohol. Keserves idő kezdődött. Nem akartam érezni magam, mindenből megpróbáltam kilépni.

Egy öngyilkossági kísérlet után titokban jelentkeztem a pszichiátrián, és belementem egy 300 órás mélylélektani kurzusba. Élni akartam. De folytattam az ivást. Hiszen nem vagyok megrögzött alkoholista – hajtogattam magamban. – Én iszákos lennék? Lehetetlen! Pedig minden azt kiabálta bennem: „Vegyétek már észre, mennyire tönkrementem!” Kimondani azonban nem tudtam.

Borzasztó volt a helyzet. Teljesen megbízhatatlan lettem, a barátaim elkerültek, hazudnom kellett, még pénzt is loptam. Már csak így tudtam létezni: éjjel rendszeresen lerészegedtem, nappal szorítóban tartott a hivatás – le-fel, mint egy keljfeljancsi. Iszonyú erőbe került.

Aztán munkanélküli lettem, és már csak ittam. Ha valaki akadályozni próbált, tablettákat nyeltem. Tudtam, mit vegyek be, hiszen gyógyszerész voltam.

Miután beszállítottak a pszichiátriára – rettenetes állapotban –, alávettem magam kórházi kezelésnek. Búskomor voltam, mindent feladtam. Nem tudtam többé harcolni, még az ellen sem, hogy a Kék Kereszthez (*iszákosmentő misszió*) tartozó barátaim bedugjanak egy keresztény klinikára. De valami sejtés volt bennem, hogy még nem kell, nem szabad meghalnom. Talán túl sok imádkozó állt mögöttem.

A klinikán töltött időre nagy hálával gondolok vissza. Ott tanultam meg, hogy az alkoholizmus betegség, amivel nem tud az ember egyedül megbirkózni. Megtanultam, hogy magam vagyok felelős, nem a dédnagyapám, nem a főnököm vagy a társadalom. Mint az intézet vezetője mondta, fel kell jönnöm a kisebbség érzésének gödréből, és le kell szállnom a beképzeltség pódiumáról. Nem vagyok sem balfácán, sem élen járó, hanem egyszerűen normális. Jó így, ahogy vagyok.

De mit tegyek a bűneimmel? A terapeuta azt mondta: „Az egyedül a bocsánattal rendeződik. Csak utána leszel igazán szabad.” És akkor végre megértettem, hogy rólam van szó, személyesen rólam. A Megváltó értem halt meg, Ő hordja a vétkeimet, szeret engem, szabad vagyok. Tudtam, hogy nem kell többé innom, szabad élnem. Nem harcoltam többé az alkohol ellen, hiszen az ördög ellen nem lehet harcolni. Azonnal vesztettem volna. Egyszerűen élek alkohol nélkül. És Jézus ott van mellettem. Úgyszólván a kereszt védelme alatt állok.

Az világos volt előttem, hogy mint gyógyszerész csak akkor folytathatom a hivatásomat, ha talállok egy főnököt, aki hajlandó „megszabadult” alkoholistát alkalmazni.

Nagyszerű tapasztalatban volt részem. Mikor megszűntem magam körül forogni, sok-sok elutasítás után készen álltam, hogy valami újat kezdjek. Hajlandó voltam feladni a hivatásomat. Bízni akartam, hogy szerető menyeyi Atyám gondoskodni fog rólam. És akkor hirtelen jelentkezett egy gyógyszerész, aki felvett. Nála dolgozom ma is, már 14 éve.

Jól vagyok! Nem azt mondom, hogy mindig kiválóan érzem magam. De élni akarok, így hát mehet néha rosszul is a dolgom, amit tapasztalok is. Aztán sokszor észreveszem (sajnos többnyire utólag), hogy Jézus olyankor különösen közel állt hozzám.

Persze én is beléptem az iszákosmentő misszióba. Mennyire vágytam erre a keserves idők alatt! De soha nem tartottam volna lehetségesnek.

Meg lehet szabadulni a szenvedélytől színes, értékes életre Jézus Krisztussal! B. M.

### ***Nem volt véletlen***

A halásznak nem könnyen nyílik beszédre az ajka, akárcsak a halnak a hálóban. Ezért aztán a következő történetet is csupán akadozva, kurta mondatokban hallottam tőle.

„Azon a bizonyos reggelen hatéves fiacskámmal mentem halászni. Szokatlanul gazdag fogásunk volt. Teljesen elmerülve a munkában hirtelen csobbanást hallottam mögöttem. Hátratekintve már csak eltűnni láttam fiamat a hullámok között. Egy pillanat tévovázás nélkül utána vettem magam, lemerültem, és sikerült megragadnom.

Amikor felbukkantunk, a hajó nem volt sehol. Valahol messze kattogott egyre távolodva. Izgal-

miban elfelejtettem a motort leállítani. Karomban a megmentett fiúval – el voltunk veszve. A reménytelenség maradék erőmet is elragadta.

Mit tehettem egyebet – imádkoztam. De így még soha nem könyörögtem. Kiáltottam Istenhez segítségért. És akkor történt a megfoghatatlan: a hajó nagy kört írt le, és elindult felénk. Fogalmam sincs, hogy tudtam visszamászni. Utána láttam, hogy az egyik kivetett kötél a hajócsavar köré tekeredett, és ez adott új irányt a messzire távolodott hajónak. Véletlen volt? Bizonyára nem. Isten maga lépett közbe, és megmentő csodát cselekedett.” M. R.

### **A lekéselt busz**

Késő este volt – 9 óra. Munkámat befejeztem. Örültem neki, mert ez a nap különösen kimerített. Nem kedvezett az időjárás sem. Egyre erősödött a vihar. Otthonom olyan meghitt volt, olyan kellemes.

Éppen kezembe akartam venni egy könyvet, amikor feleségem belépett a nyitott ajtón, és megkért, hogy sürgősen menjek át egy távolabbi helységbe. Hiába soroltam fel az ellenérveket, hogy ráér ez reggelig, hogy ilyen időben a kutyát sem zavarják ki – feleségem hajthatatlan maradt. Hosszas noszogatására végül engedtem. Kelletlenül előhoztam a kocsit a garázból, és elindultam.

Hideg volt. Füttyült a szél. Eső csapkodta a szélvédőt. A látási viszonyok rosszak voltak. És mindennek tetejébe a köd is leszállt. Ilyen badarság, kiküldeni engem ebben az ítéletidőben!

De mi volt ez? Valami árnyék. Mintha integettek volna. Megálltam, és kiszóltam az ablakon: „Van itt valaki?”

„Várjon!” – szólt egy hang, és a sötétből sietve egy férfi lépett elő. „Hála Istennek, hogy megállt. Kérem, vigyen magával. J-be igyekeznek? A busz az orrom előtt ment el. Sürgősen fel kell vennem a munkát. 10-kor kezdek. Különben három órát kellene gyalogolnom.” A férfi beszállt, és kényelembe helyezte magát a hátsó ülésen.

„Mondja csak – szólítottam meg –, mire gondol azzal, hogy ’hála Istennek’? Hisz Istenben? Vagy csak úgy éppen a szájára jött, ahogy általában használni szokták?”

Komoly hang szólalt meg hátul: „Nem vagyok hívő. Most azonban nem meggondolatlanul mondtam, hogy hála Istennek. Talán el sem hiszi, de éppen most valami rendkívül különös dolgot éltem át. Hallgasson ide!

Amikor kétségbeesve ott álltam az országúton, és görcsösen töprengtem a megoldáson, hogy juthatnék el a munkahelyemre, eszembe jutott a feleségem intelme. Ő hívő, templomba jár, tudja a metodista gyülekezetbe, és sokszor figyelmeztet, hogy higgyek Istenben, imádkozzam. Az ima mindig segít. Eddig soha nem tettem. Ma este azonban, miután semmi



kiutat nem láttam, mégis megpróbáltam, és imádkoztam.”

„No, és mit imádkozott?” – kérdeztem.

„Azt mondtam: 'Isten, ha valóban létezel, ahogy a feleségem állítja, akkor segíts most, hogy időben a városba jussak. Ha tényleg olyan hatalmas vagy, tudsz küldeni nekem egy autót. És akkor én is hinni fogok benned.' Nem fogja elhinni nekem, rövid időn belül ön odaérkezett. Tudom, mit gondol: véletlen, sors, de ne nevéssen. Én is mindig ilyeneket gondoltam, ha valami hasonlót meséltek nekem. Nem értem, hogy most egyáltalán nem is szégyellem. Még ma este az összes kollégámnak el fogom mondani.”

„Tudja, ki vette fel magát?” – kérdeztem.

„Honnan tudnám? Nem ismerem önt.”

„Annak az egyháznak vagyok a lelkésze, ahová a felesége jár.”

„Micsoda? Lehetséges ez? Hát ez nem lehet! Még ilyet! Ez aztán különös!”

Elvittem az embert egészen a munkahelyéig. Öt perccel 10 óra előtt érkezünk oda. Sokan tapasztaltak már imameghallgatást – aztán elfelejtették. Te el ne feledkezzél Istennek semmi jótéteményéről! J. B

### **Isten hollója**

Szaniszló király idejében élt Varsó mellett egy Dobru nevű hívő parasztember. Önhibáján kívül olyan szükségbe jutott, hogy nem tudta megfizetni a házbérét. A törvények szerint nem maradhatott a lakásban. Háromszor is elment a keményszívű háztulajdonoshoz, de hiába. Leszállt az este, és másnap várt a családra a kilakoltatás. Mikor felhangzott az esti harangszó, Dobru letérdelt a gyermekeivel. Imádkozás előtt énekeltek. „Bízd minden utad arra, s minden keservedet, Kinek hűséges karja vezet földet s eget.” A következő pillanatban zörgetés hallatszott az ablakon. Öreg barátjuk volt, a holló, melyet Dobru nagypapa megszelídített, aztán szabadon bocsátotta. Az apa kinyitotta az ablakot, a madár berepült, és nagy meglepetésükre egy drágaköves gyűrűt tartott a csőrében. Dobru első pillanatban azt gondolta, hogy ezt most eladhatja és mindent kifizethet. Aztán belátta, hogy erről szó sem lehet, hiszen a gyűrű nem az övé. Elvitte másnap a lelkészéhez, aki azonnal ráismert a gyűrűbe vésett címerről, hogy az királyi tulajdon. Elment Dobruval a királyi udvarba, és elmondta a történeteket. A király gazdagon megjutalmazta a becsületes parasztot, úgyhogy vége lett minden nyomorúságának. Sőt egy év múlva házat építtetett neki, és jószágot adott a királyi istállóból. Az új ház kapujára pedig táblát tétetett kovácsoltvasból, s rajta egy hollót, gyűrűvel a csőrében. Alatta Dobru énekének ezek a szavai álltak:

„Utat mindig találsz Te,  
S van eszközöd elég,  
Áldás van, hol munkálsz Te,  
És fény, amerre mégy.”

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

**Június 1. kedd**

**1Móz 4,1-7**

„...*ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz...*” (7)

Ebben a hónapban a hívő élet gyakorlati oldaláról, közelebről a „jó cselekedetekről” elmélkedünk. A bűn az ajtónk előtt leselkedik Káin, sőt Ádám óta mindig. Ezen nem változtathatunk. De Isten segítségével uralkodhatunk rajta. Ez lenne a jó döntés. Bármire ösztönözzenek (akár sértett) érzelmeink, nem veszíthetjük el arcunk Isten előtti tisztaságát! Jól cselekedj!

**Június 2. szerda**

**Tit 3,4-7**

„*Nem az igazságnak cselekedeteiből..., hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket...*” (5)

Ha minden pillanatban sikerül az igazság mellett döntenem, akkor biztos lehetek üdvösségemben – gondolja a tudatlan ember. Pedig megtartatásunk alapja egyedül Isten mindent megelőző irgalma. Azután és ebből következhetnek „az igazságnak cselekedetei”.

**Június 3. csütörtök**

**És 1,10-18**

„*Tanuljatok jól tenni...*” (17)

Nemcsak a beszédet, írást-olvasást, szabályt követő módon való viselkedést, az élethez tartozó dolgok szakszerű elvégzését, hanem a jót és a jó szüntelen cselekvését is meg kell tanulnunk. Természetesen nem lényegtelen, hogy kit választunk mesterünknek. Miért ne választanánk azt, Aki mikor teremtett, látta, hogy minden, amit alkotott „íme igen jó”?

**Június 4. péntek**

**Jak 4,13-17**

„*Aki...tudna jól cselekedni és nem cselekszik, bűne az annak.*” (17)

Az igazi nagy „bűn” nem a tudatos kártékony magatartás. Csak kevesen igazán megátalkodottak. Sokkal általánosabb, hogy lustaságból, megalkuvásból nem tesszük a jót, a helyeset. Főként akkor érzékeljük, hogy ez nagy baj, amikor nekünk lenne szükségünk arra, hogy a körülöttünk levő világ ne közönnnyel, hanem Istentől tanult irgalommal tekintsen ránk.

**Június 5. szombat**

**Mik 6,6-8**

„...*mit kíván az Úr...? Csak azt, hogy igazságot cselekedjél...*” (8)

Kísértésünk, hogy Isten erőnk feletti dolgokat kíván tőlünk, amiket nyilvánvalóan úgysem tudnánk végrehajtani. Pedig amit Ő kér, azt lelkiismeretünk által örökre tudatosította bennünk, és külön megfogalmazott elvárás nélkül is beláthatjuk. Az igazság melletti egyértelmű kiállás egy-egy történelmi pillanatban különösen is kényes lehet, ütközésekkel járhat, sőt kockázatai is adódhatnak. Ne kerülje el figyelmünket azonban a mondat elején olvasható „csak” szócska, ami segít megérteni, hogy ez az isteni elvárás nem a teljessége annak, amire részünkről Urunk joggal számíthatna.

**Június 6. vasárnap**

**Mt 5,13-16**

„...emberek...lássák a ti jó cselekedeteiteket....” (16)  
Különség van a titkos jó tett és a mindenki számára egyértelmű életvitel között. Ha névtelenül adsz, Isten gyönyörködik benned, de azért az is fontos, hogy az legyen a híred, s a környezeted mindig tudhassa: az isteni „jó” a mércéd.

**Június 7. hétfő**

**2Pét 1,3-9**

„...hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet...” (5)  
Érdekes az apostol megfogalmazása, mert arra hívja fel a figyelmünket, hogy a jó cselekedetek nem maguktól nőnek ki a hitből, hanem azokat tudatosan kell életünkhöz kapcsolnunk. Természetesen más összetevői is vannak a „lelki háznak”, de a többi „felépítmény” mindenképpen a hit és a tudatosan választott jó cselekvésének kettős alapján nyugszik.

**Június 8. kedd**

**Ján 3,18-21**

„Aki...az igazságot cselekszi, az a világosságra megy...” (21)

A zűrzavaros hamis tettek természetes közege a sötétség. Aki rossz úton jár, kerüli a lelepleződés lehetőségét. Aki viszont az igazság útját választotta, nem fél a világosságtól és nyilvánosságtól, hiszen életének minden pillanatát ahhoz igazítja, Aki maga a „világ világossága”.

**Június 9. szerda**

**Apcs 9,1-9**

„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (6)

Olyan személy mondta ezeket a szavakat, aki eddig abban a hiszemben élt, hogy tudja, mi Isten akarata, és azt tüzzel-vassal igyekezett megvalósítani. Most azonban rájött, hogy a maga akaratához (rögeszméjéhez) óhajtotta megszerezni Isten támogatását. Végre átélte a nagy fordulatot: nem kívánja a Mindenhatóra erőltetni saját szándékát, hanem cselekedni akarja azt, amit az Úr tőle elvár.

**Június 10. csütörtök**

**Lk 10,25-37**

„...ezt cselekedd és élsz.” (28)

Elméletben tudjuk, mit kell tennünk azért, „hogy az örök életet” vehessük. Most már csak át kell vinnünk ezt a gyakorlatba is, legfőképpen pedig életünknek azokon a területein, ahol a jó cselekvése érdekében le kell vetköznünk gyávaságunkat és előítéleteinket.

**Június 11. péntek**

**1Pét 2,9-17**

„...Isten akarata, hogy jót cselekedvén elnémissátok a balgatag emberek tudatlanságát.” (15)

A hívőt a világban számtalan rosszakaratú gyanúsítás, sértés, bántás éri. A balgatag emberek örömmel terjesztenek hazugságokat azokról, akik nem követik a világ által megszokott utakat. A jó cselekedeteket azonban nem lehet megkérdőjelezni. Aki tehát nem szavakkal akarja bizonyítani, hogy ő Isten gyermeke, elég, ha nem hagyja magát eltéríteni az Úrtól tanult jó követésétől.

**Június 12. szombat**

**Mt 25,31-46**

„...én velem cselekedtetek meg.” (40)

Jézus példázatában az a legszebb, hogy akik az ítéletre előtte megjelentek, életük során végig sem gondolták, hogy Jézusnak szolgálnak, amikor azokon segítettek, akiket a mindenkori többségi társadalom észrevenni sem szeret.

**Június 13. vasárnap**

**Jak 1,19-27**

„...boldog lesz az ő cselekedetében.” (25)

Az apostol szerint Isten népének egyik táborát az elméleti hívő emberek alkotják, akiknek minden tevékenységük abban merül ki, hogy végigunatkozott istentiszteletek után gátlástalanul megszólják és bírálják vezetőiket, és azokat, akik a tőlük telhető módon szolgálni igyekeznek. A másik csoportba olyanok tartoznak, akiket nevezhetnénk boldog embereknek is, akik minden hallott igazságot át akarnak ültetni a való életbe, hogy eszközei legyenek az Isten országa megvalósításának.

**Június 14. hétfő**

**5Móz 6,12-18**

„...azt cselekedjed, ami igaz és jó az Úrnak szemei előtt...” (18)

Azt gondolhatnánk, hogy a honfoglaláshoz elég a katonai erőfölény. Pedig a birtokait és értékeit bűnös módon eltékozló őslakosokkal szemben Isten népe csak úgy és addig lehetett sikeres, amíg ahhoz tartotta magát, ami „az Úrnak szemei előtt” igaz és jó. Vigyázz, a rád bízottakat – ha méltatlanná válnál – Isten kiveheti a kezedből.

**Június 15. kedd**

**Róm 2,1-11**

„Dicsőség...tisztesség és békesség minden jót cselekedőnek...” (10)

Fontos igazsága az apostol bizonyágtételének, hogy Isten nem részrehajló, nem kivételez, s bár előfeltételek nélkül választ ki minket a maga számára, mégis a cselekedeteink szerint ítél majd meg.

**Június 16. szerda**

**Ján 14,1-14**

„Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem és nagyobbakat is cselekszik azoknál...” (12)

A Jézusban való hit nem elvi-filozófiai, tudományos kérdés. Cselekedeteink mutatják meg, hogy az Ő tanítványai vagyunk-e vagy sem. A Mester alázatát bizonyítja, hogy azt ígéri: még túl is szárnyalhatjuk Őt a jó cselekvésében. Rajta hát, próbáljuk meg!

**Június 17. csütörtök**

**Mt 7,21-27**

„Nem minden, aki azt mondja: Uram, Uram! megy be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (21)

Egyes emberek szavakban legyőzhetetlenek, és olykor megkérdőjelezhetetlen elképesztő magabiztossággal képviselt öngazságuk. Ha bennünket félre is söpörhetnek útjukból, az Isten országába mégsem

törhetnek be, mert az Úr nem lehengető stílusa, hanem értékelhető tettei alapján ítéli meg az embert.

**Június 18. péntek** **Zsolt 103,1-14**

„*Nem bűneink szerint cselekszik velünk...*” (10)  
Eleget beszéltünk az ember jó cselekedeteiről. Szükség látnunk, hogy mindennek forrása Isten jósága, és az Ő munkája tehet csak bennünket a gyakorlatban a jó követőivé. Az Úr kegyelmi üzenete sem megfoghatatlan és bevalthatatlan szózat. Tapasztalatból tudjuk, hogy ha megtorolná minden törvényszegésünket és kihágásunkat, már rég megsemmisülten, összetörve hevernénk.

**Június 19. szombat** **4Móz 23,19-23**

„*Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné?*” (19)  
Bálák – az ismert történetben – szeretné elérni, hogy Bálám átkozza meg Isten választott népét. Sokan ma is megteszik ezt ostobaságukban és gonoszságukban. Elfelejtik, ami a prófétát ettől hajdan visszatartotta, hogy Isten Izraellel kapcsolatos kiválasztó kegyelme örökkévaló, azt az Úr nem bánta meg. Ezt a tettet pedig ember felül nem bírálhatja, bármi legyen Ábrahám fiainak pillanatnyi pozíciója.

**Június 20. vasárnap** **5Móz 32,1-12**

„*...cselekedete tökéletes.*” (4)  
Isten cselekedetének tökéletessége itt abban lesz nyilvánvaló, hogy bár népe gyakran próbára tette hűtlenségével Ura türelmét, a Mindenható mégis teljesítette, amit ígért. Kivezette övéit a rabszolgaságból, hordozta a pusztai vándorlás megpróbáltatásaiban és bevitte őket az ígért földjére. Isten hűsége a garancia a mi üdvösségünkre is.

**Június 21. hétfő** **Zsolt 33,1-12**

„*...minden cselekedete hűséges.*” (4)  
A Zsoltárok könyve nagyon gyakran dicsőíti Istent tetteiért, hiszen cselekedeteiből állapíthatjuk meg irántunk való hűségét és jóságát. A zsoltáríró egyetért az igazakkal, akiknek meggyőződésük, hogy Isten hűsége nemcsak a számunkra kellemes döntéseiben tapasztalható meg, hanem a próbatételek idején is. Az Úrnak „minden cselekedete” irántunk való változatlan szeretetének a bizonyítéka.

**Június 22. kedd** **Dán 9,10-16**

„*...igaz az Úr... minden cselekedetében.*” (14)  
Egy bűnbánati imádság hitvalló sora a mai Igénk. Ha őszinte önvizsgálatot tartunk, vakító fényvel világít bele sötétségünkbe az, amit az emberi hamissággal szemben Isten kiszámíthatóan jó és igaz cselekedetei jelentenek.

**Június 23. szerda** **Róm 4,13-22**

„*...amit ő ígért, meg is cselekedheti.*” (21)  
Ábrahám emberi tapasztalat alapján már nem remélhetett utódot. Isten mégis megígérte neki, hogy fia születik. Az ősatya nem érezte nevetségesnek, „tu-

dománytalannak” az Úr kijelentését, mert tapasztalta, hogy Isten nem játszik az ember bizalmával. Számodra is csak az a kérdés, hogy valamit az Úr ígért-e neked, vagy saját vágyaid beteljesülését sóvárgod. Mert ha Ő ígérte, mindenképpen megteheti.

**Június 24. csütörtök** **Préd 3,1-15**

„*...az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, amit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig.*” (11)

Amit az ember alkot, az hosszabb-rövidebb idő alatt elveszíti értékét. Isten teremtő munkája azonban nem értéktelenedik el, még kevésbé pedig az a világ, amelyet eleve megígért, amin belül csupán egy szempillantás a múlandóság ideje

**Június 25. péntek** **1Krón 19,1-14**

„*...legyünk bátrak a mi népünkért...az Úr pedig cselekedje azt, ami neki tetszik.*” (13)

Hogy Isten mit akar tenni, az nem rajtunk múlik. Ami az Ő dolga, azt kifogástalanul teljesíteni fogja. Mi azonban az adott földi küzdelemben nem hárihatunk mindent Urunkra, személyes bátorságunkat nem helyettesítheti az Úrban való erős hitünk.

**Június 26. szombat** **Ján 13,1-17**

„*Amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.*” (15)

Boldogan azonosulnánk a gyógyító, a vitában győzelmes, a hatásos igehirdető, a kenyeret szaporító Jézussal. De közülünk ki lenne kész csendben megmosni versengő tanítványtársa lábait...?

**Június 27. vasárnap** **1Ján 3,10-18**

„*Ne szóval szeressünk, ...hanem cselekedettel és valósággal.*” (18)

Elegünk van a hízelgő szavakból, üres ígérgetésekből. Ami az ember Jézusban annyira új volt, az éppen a cselekedetekben megnyilvánuló, megkérdőjelezhetetlen szeretet. Nemcsak ígérte, hanem oda is adta életét az övéiért.

**Június 28. hétfő** **Róm 7,14-25**

„*Nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.*” (19)

Az apostol őszinte feltárulkozása gyógyító hatással van ránk. Mentegőzés helyett egyszer be kell ismernünk, hogy ellenséges erők befolyása alatt telik életünk, míg ránk nem talál szabadító Istenünk „a mi Urunk Jézus Krisztus által”. Bizony hosszú az út a „nem azt cselekszem, amit akarok” mélypontjától a „mit akarsz Uram, hogy cselekedjem” diadaláig.

**Június 29. kedd** **Jel 3,1-6**

„*...nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek.*” (2)

Milyen sokszor akarjuk megnyugtatni magunkat, hogy az éppen elégséges is megteszi. Isten semmit

nem fogad el, ami már csak névleges. Erősítsd meg magadat, és bizonyítsd egyértelműen a gyakorlatban, hogy a Krisztus által megelevenített új életben jársz!

**Június 30. szerda**

**Zsolt 37,27-37**

„... jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké.” (27)

Erős az a tévhit az emberek között, hogy ravaszsággal, erőszakkal, mindenféle gátlástalan emberi ügyeskedéssel meg tudjuk szilárdítani helyzetünket. Pedig a változó időszakokon átívelő állhatatos és kiszámítható magatartás, az Isten akaratának keresése és követése nemcsak hosszú távon, hanem örök életre szólóan megtarthat minket Isten kegyelmében.

#### HÍREK, IMATÁRGYAK

Benczúrné, Valika néni ápr. 17-én az Úr hazahívta. Tudjuk, hogy mint érett gabona érkezett a számára elkészített mennyei otthonba, mégis fájjaljuk az elvesztését, és hiányát érezni fogjuk. Több mint hatvan éve ismertem őt. Az evangélikus egyház tagja volt, azonban kitartó hűséggel látogatta alkalmainkat. Élete végén már igen elgyengült állapotban, de olyan korszakban is, amikor mint pedagógus az állását kockáztatta. Vallatóra fogták: „Úgy tudjuk, hogy vásárnaponként templomba jár, mégpedig valami szektafélebe.” – „Ó, nemcsak vásárnap, szerdán bibliaóra és kéthetenként női órára” – felelte. Mégis megmaradhatott a munkahelyén – akadtak derék iskolaigazgatók –, mert megbecsülték. Sok próbán ment keresztül, azonban hite rendíthetetlen maradt. Legyen az Úr áldása emlékezetén. ITné.

\*

A Roma Világnap alkalmából a WJLF Theológus és Lelkész Szak 2010. április 22-én nagyszabású rendezvényt tartott a „Cigányság és pasztoráció. Miben kell pasztorálnia a cigányságnak a keresztény közösségeket?” téma körében. Az előadások, viták és műhelybeszélgetések mellett roma kultúrát reprezentáló, folyamatosan zajló programok várták a résztvevőket: filmvetítések, zenei előadások, ősi cigány mesterségek bemutató vására.

\*

Május 7-9. között Hejcéen pihenhettek az Oltalom Karitatív Egyesület munkatársai és családtagjaik. A hétvége igazán kellemes hangulatban telt, és még az időnkénti zápor sem vette el a kirándulók kedvét. Szombaton nyílt vezetőségi ülésen a kollégák beszámoltak az éppen aktuális munkákról, majd délután ellátogattak Füzérradványra a Károlyi-kastélyba, a vasárnap délelőtti istentisztelet után pedig Boldogkőváralja nevezetességeit nézték meg.

\*

„Jézus párbeszédre hív...” címmel mintegy 35 résztvevővel egynapos női konferenciát tartottunk május 15-én Nyíregyházán. Több bibliai történet megbeszélésén keresztül láthattuk, hogy Jézus min-

dig megáll azok mellett, akiknek szükségük van rá, és tudja, hogyan kell személyesen megszólítani őket. Ha pedig mi találkozni akarunk vele, nem kell félnünk attól sem, ha mások szemében nevetségessé válunk (Zákeus felmászik a fára), vagy zavarjuk őket (vak Bartimeus kiáltása), sőt, ha egy ügyet reménytelennek látunk (a halott naini ifjú vagy Lázár). Fontos, hogy ha Ő meggyógyít bennünket, új életünkben hogyan megyünk tovább, s a párbeszédet akkor is folytatjuk-e vele.

#### **NYÁRI TÁBOROK – 2010**

Július 5 (H) – július 12 (H), Hejce: gyerek (8-11)

Július 27 (K) – augusztus 3 (K), Hejce: serdülő (12-14) és kisifjú (14 felett)

Augusztus 4 (Sz) – augusztus 11 (Sz), Hejce: fiatal felnőttek és családosok tábora

Augusztus 12 (Cs) – augusztus 18 (Sz), Hejce: énekes/zenei

Augusztus 19 (Cs) este – augusztus 21 (Szo) dél, Nyíregyháza: csendesnapok

**Díjak:** Gyerek, tanuló: 20 000 Ft/hét; Felnőtt: 25 000 Ft/hét. Családos tábor díjai: 0-3 éves korig: 300 Ft/nap; 3-16 éves korig: 1 200 Ft/nap; 16 év fölött: 1 800 Ft/nap

A táborok díja tartalmazza (útiköltségen kívül) a tábor programjához kapcsolódó összes költséget. Jelentkezni a helyi lelkésznél vagy központunk elérhetőségein lehet (ld. impresszum).

#### TARTALOM

Nyáridő – nyár: idő	1
Krisztus elhívott követéne	2
Furcsa figurák	6
A gyújtogató	6
Igyál, testvére, igyál...	6
Nem volt véletlen	7
A lekésett busz	8
Isten hollója	9
Még egy perc	9
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként

Kiadja a

**Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség**

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

[www.metegyhaz.hu](http://www.metegyhaz.hu) [met\\_bp@uze.net](mailto:met_bp@uze.net)

**Technikai számunk: 0444**

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban